

være enige i, men i det omfang der blev peget på løsninger i talen, var de i bedste fald utilstrækkelige; i værste fald måtte man kigge forgæves.

Overskriften på talen kunne have været »Det skal være dyrere at være dansker, det skal være sværere at drive erhvervsvirksomhed i Danmark«.

Tag nu en gennemsnitsfamilie med egen bolig, to børn, begge i arbejde og helt almindelige økonomiske forhold. Her vil lejeværdien af egen bolig, grønne skatter, stigning i bruttoskatten og forhøjelse af det skrå skatteloft klippe en sådan familie for ikke mindre end 7.000 kr. næste år. Det er den benhårde realitet.

Virksomhederne kan se frem til et nyt bureaukrati, krav om uddannelsesplanlægning, helt uansvarlige og automatiske reguleringer af ATP-bidraget, der forringer konkurrenceevnen, og stigende udgifter til efteruddannelse. Her taler regeringens egne tal et tydeligt sprog: Virksomhedernes konkurrenceevne forværres i år med ca. 4 pct.

Dansk økonomi er robust, sagde statsministeren. Det er helt korrekt, men der er også faremomenter i dansk økonomi, som ikke blev nævnt. Meget tyder på, at væksten er aftagende, at beskæftigelsen ikke stiger så stærkt som tidligere antaget, at væksten i eksporten falder, at overskuddet på betalingsbalancen stagnerer på et lavere niveau. For slet ikke at tale om underskuddet på statsfinanserne, som slet ikke blev nævnt, selv om man til trods for flere år med stærk økonomisk vækst forudser, at det næste år bliver væsentligt over 30 mia. kr. Det er selvfølgelig helt utilfredsstillende.

Man kunne have håbet på, at åbningstalen ved siden af skønmaleriet havde indeholdt en række markante initiativer, som kunne styrke økonomien. Men sådan er det ikke.

På arbejdsmarkedsområdet er der i regeringens forslag elementer, hvor man har lyttet til vores råd, men man har ikke lyttet godt nok. Indgangen til dagpengesystemet strammes ikke op – heller ikke rådighedsreglerne – og dagpengeperioden kan fortsat være på 7 år, fordi børnepasningsorlov kan lægges oven i de 5 år, regeringen foreslår.

Efter det socialdemokratiske pressemøde i går rejser der sig også hele spørgsmålet om, hvorvidt regeringen overhovedet foreslår et maksimum for dagpengeperioden. Er det sådan, at man nu i virkeligheden kan være på dagpenge i 10 eller 15 år? Jeg synes, at regeringen skyl-

der Folketinget klar besked. Er det, man foreslår, et egentligt maksimum, eller er det en helt flydende grænse i modsætning til det system, vi tidligere har kendt, hvor man helt vilkårligt kan være på dagpenge i kortere eller længere perioder afhængig af, hvordan konjunkturudviklingen f.eks. er?

Fra konservativ side er vi stærkt skeptiske over for de foreslåede 3-årige aktiveringsordninger i den offentlige sektor. Hvem tror på, at de pågældende nogen sinde kommer i privat beskæftigelse? Hvad skal de efter 3 år?

Vi savner også initiativer, som kan forbedre virksomhedernes konkurrenceevne. Dansk Industri offentliggjorde for nylig et omfattende katalog over tiltag, som kunne styrke erhvervslevet. Ikke et eneste af disse forslag er nået frem til statsministerens åbningstale. Man taler meget om efteruddannelse, men hvad med virksomhedernes evne til at kunne konkurrere? Hvad nytter det at efteruddanne medarbejderne, hvis virksomheden har drejet nøglen om?

Visionerne om det danske velfærdssamfund må man også spejle forgæves efter. Når man angiver udvikling af velfærdssamfundet som et hovedtema, så er det utrolig svagt, at der kun ofres ti linjer på hele vores sociale system til trods for, at der her er behov for en stor reform.

Politisk var talen sløret. Der var ikke den klare invitation til et samarbejde med Det Konservative Folkeparti og Venstre, som vi havde forventet. Regeringen har fortsat ikke valgt side. Ingen kan læse ud af åbningstalen, om regeringen satser på aftaler med SF og Enhedslisten eller med Venstre og De Konservative. Statsministeren lægger megen vægt på, at alle døre og vinduer er åbne. Det går ikke. Det giver for meget gennemtræk.

Jeg vil derfor sige det helt klart, så ingen kan misforstå det: Vi vil i de forhandlinger, der nu kommer til at foregå, kræve, at der føres seriøse finanslovforhandlinger, og at regeringen klart og utvetydigt vælger side. Vi vil ikke acceptere et spil, hvor SF og Enhedslisten sidder på lur i nabolokalet. Der bliver med andre ord heller ikke tale om, at den konservative folketingsgruppe medvirker i et kludetæppeforlig, hvor regeringen søger at spille alle ud imod hinanden, og hvor man tror, at man på skift kan skaffe sig et flertal for sine forslag. Sådan spiller klave-ret ikke.

At regeringen så dagen før åbningsdebatten fremsætter en stribe lovforslag, mener jeg må være en provokation, og det er politisk tanke-